

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **LÍPA 2000**, občanské sdružení, se sídlem Gregorova 127/12, Písek, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2010, č. j. 7 A 84/2010 – 13,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 2. 2010, č. j. 510/86/2010 - 2 O 5/010, bylo podle ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí, zamítnuto nepřipustné odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 14. 6. 2008, č. j. KUJCK/7812/2006/OZZL/Hk/O-33/06, kterým krajský úřad v odvolacím řízení změnil rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 14. 2. 2006, č. j. ŽP/2223/05/LO, jímž bylo rozhodnuto o žádosti města Písek o povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les, konkrétně určitého počtu jírovců maďalů, javorů mlčů a vymezené rozlohy keřového porostu hlošiny úzkolisté na pozemcích parc. č. 2090/12, 2093/6 a 343 v katastrálním území Písek.

Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 12. 4. 2010, ve které navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Městský soud v Praze usnesením ze dne 22. 7. 2010, č. j. 7 A 84/2010 – 8, žalobce vyzval, aby do 3 dnů od doručení usnesení zaplatil

soudní poplatek za žalobu, který činí 2 000 Kč, a to podle položky 14a, bod 2 písm. a) Sazebníku soudních poplatků – přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném ke dni zahájení řízení. Přípisem ze dne 28. 7. 2010 žalobce požádal o osvobození od soudních poplatků, protože nemá žádný zdanitelný příjem ani větší než nepatrný majetek a na zaplacení soudního poplatku nemá dostatek finančních prostředků z důvodu nemajetnosti. Odkázal přitom na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2007, č. j. 6 Ca 259/2006 – 22.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 8. 2010, č. j. 7 A 84/2010 – 13, žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků zamítl. V odůvodnění odkázal na ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a vyšel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74. Konstatoval, že východiskem pro posouzení žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků je zásada zákazu zneužití práva a poukázal také na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2009, sp. zn. 7 Ca 26/2009, *in concreto* na rozbor v něm obsažený, týkající se rozlišování aktuální (okamžité) a plánované nemajetnosti, přičemž pouze na první z nich lze aplikovat ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. Dospěl k závěru, že podstata existence žalobce je nezisková, postavená na dobrovolných příspěvcích a činnosti dobrovolníků (aktivistů), jeho aktivity jsou z části hrazeny z různých grantů a příspěvků. Jeho požadavek na bezplatný přístup k soudu lze proto považovat za cílený a prvoplánovitý. Nelze jej považovat za šikanózně účelový, avšak jak interpretoval Nejvyšší správní soud v uvedeném usnesení rozšířeného senátu, taková prvoplánovitost, resp. systematické osvobozování od soudních poplatků, je nejen v rozporu se zásadou rovnosti účastníků, ale rovněž není odrazem vůle zákonodárce, který by tak výslovně stanovil, pokud by se důvod činnosti občanských sdružení měl přímo promítnout do posuzování podmínek osvobození od soudního poplatku. Městský soud uzavřel, že nespátřuje zvláštní legitimní důvody pro popsany model fungování žalobce, a proto lze jeho žádost o osvobození od soudního poplatku považovat za zneužití práva vymezeného v § 36 odst. 3 s. ř. s. Vzhledem k výši poplatku nelze argumentovat ani omezením přístupu k soudu, množství vedených sporů je pouze na žalobci a jeho schopnosti generovat zdroje pro soudní řízení.

Usnesení Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností ze dne 16. 9. 2010, ve které požadoval, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil, a to pro jeho nezákonnost. Tu spatřuje v tom, že městský soud neuvedl, zda a jakým způsobem by měl stěžovatel zdroje pro soudní řízení generovat, ba naopak jeho nezaviněnou nemajetnost bezdůvodně a nemístně posoudil jako úmyslné jednání s cílem dlouhodobě setrvat bez dostatečných prostředků, a neplatit proto soudní poplatky. Zdůraznil, že pokud by správní orgány neporušovaly zákony a ostatní právní předpisy, nemusel by se stěžovatel vůbec domáhat nápravy u správního soudu. Poukázal na ustanovení čl. 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (publikována pod č. 2/1993 Sb., ve znění pozdějších ústavních předpisů, dále jen „Listina“), který interpretoval tak, že nelze připustit, aby byla placením soudního poplatku ve prospěch státu způsobena újma na právech stěžovatele v důsledku zmenšení jeho majetku, když se domáhá nápravy porušování zákonů právě ze strany orgánů státu. Stát by v takovém případě na porušování zákonů vlastními orgány vydělával a měl na něm finanční zájem. Závěrem stěžovatel požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, přičemž s ohledem na danou procesní situaci není nutné, aby byl stěžovatel zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. (viz níže). Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost není důvodná**.

Nejprve je třeba poukázat na ustanovení § 105 odst. 2 věty první s. ř. s., podle něhož *stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie*. Ačkoliv povinné zastoupení advokátem je obecně jednou ze základních podmínek přípustnosti kasační stížnosti, podle konstantní judikatury zdejšího soudu by striktní trvání na podmínce zastoupení advokátem a zaplacení soudního poplatku v řízení o kasačních stížnostech proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků, jakož i o návrhu na ustanovení zástupce způsobilo jen řetězení téhož problému, případně by mohlo vést k nepřipustnému odepření soudní ochrany.

K této otázce se Nejvyššího správního soudu vyjádřil v rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 – 41, publikován pod č. 486/2005 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>), ve kterém vyložil, že *v řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel podle § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. (...) Za situace, kdy předmětem přezkumu je rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno žádosti účastníka o ustanovení zástupce z řad advokátů, by trvání na podmínce povinného zastoupení vedlo k vlastnímu popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval, a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr o tom, že účastník právo na ustanovení zástupce nemá*. V rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37, pak zdejší soud výslovně judikoval, že *v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků není třeba trvat na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení advokátem*.

Vzhledem k právě uvedenému Nejvyšší správní soud konstatoval, že kasační stížnost stěžovatele je přípustná a projednatelná i přesto, že stěžovatelem nebyl zaplacen soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti a že stěžovatel není ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Z těchto důvodů nebylo nutné, aby Městský soud v Praze v rámci řízení o této kasační stížnosti vydal zvláštní rozhodnutí o ustanovení zástupce stěžovatele z řad advokátů, jak stěžovatel v kasační stížnosti požadoval.

Následně Nejvyšší správní soud obrátil svoji pozornost ke stěžejní námitce stěžovatele, tvrdící nezákonnost napadeného zamítavého usnesení z důvodu, že městský soud neuvedl, jakým způsobem by měl stěžovatel zdroje pro soudní řízení generovat, ba naopak jeho nezaviněnou nemajetnost posoudil jako úmyslné jednání s cílem dlouhodobě setrvat bez dostatečných prostředků, a tím se vyhnout povinnosti platit soudní poplatky.

Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou. Při jejím posouzení vyšel z ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s., podle něhož *účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.*

V přípise ze dne 28. 7. 2010, kterým požádal městský soud o osvobození od soudních poplatků, stěžovatel uvádí, že nemá žádný zdanitelný příjem ani větší než nepatrný majetek a na zaplacení soudního poplatku nemá dostatek finančních prostředků z důvodu nemajetnosti. Z potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce (formulář č. 060) ze dne 6. 10. 2010 se dále podává, že jediným příjmem stěžovatele jsou členské příspěvky v celkové výši 350 Kč ročně. Stěžovatel má sedm členů, z toho pět členů jsou starobní důchodci, čtyři z nich jsou ve věku přes sedmdesát let.

Při posouzení této otázky je třeba věnovat zvýšenou pozornost závěrům usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, publikován pod č. 2099/2010 Sb. NSS, kterým byl modifikován a významně upřesněn výklad ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. Rozšířený senát zde judikoval, že *při posuzování podmínek pro osvobození od soudních poplatků soud podle § 36 odst. 3 věty první s. ř. s. zkoumá, zda právnická osoba má dostatečné prostředky. Pokud právnická osoba vědomě uspořádá svoji činnost tak, aby dlouhodobě setrvala bez dostatečných finančních prostředků, ačkoliv jejich vynakládání v souvislosti s vykonávanou činností je obvyklé a nezbytné, nelze takovou právnickou osobu zpravidla osvobodit od soudního poplatku ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.*

V odůvodnění rozšířený senát blíže rozvedl, že *jestliže právnická osoba dlouhodoběji funguje v souladu s účelem (cílem), pro který byla založena či který je předmětem její činnosti, aniž by ovšem byla schopna takové fungování zabezpečit ze zdrojů, které má sama právně k dispozici, je to indicií, že ve skutečnosti ekonomické zázemí takové osoby tvoří lidé podílející se přímo či nepřímo, zjevně či skrytě na její činnosti. Takové dlouhodobé fungování tedy naznačuje, že skutečné ekonomické možnosti dané právnické osoby jsou větší než rozsah*

majetku, který jí (formálně) právně patří, a že ve skutečnosti netrpí nedostatkem prostředků, neboť žádná právnická osoba nemůže jako skutečně samostatná entita dlouhodobě existovat bez dostatečného majetkového zázemí pokrývajících náklady na její činnost.

Důkazní břemeno k prokázání, že nemá dostatek prostředků, nese účastník řízení. V případě, že v řízení vyjdou najevo výše uvedené indicie, je proto na právnické osobě, aby prokázala, že fakticky nedisponuje prostředky formálně vlastněnými někým jiným, zejména pak fyzickými osobami podílejícími se na její činnosti či jinými právnickými nebo fyzickými osobami, s nimiž ji pojí faktické vztahy. Jelikož nelze po nikom požadovat prokázání negativní skutečnosti, bude na právnické osobě, aby podrobně osvětlila všechny relevantní aspekty své činnosti a popsala, z čeho jsou financovány a jak vysoké faktické náklady vyžadují.

I kdyby právnická osoba unesla výše popsané důkazní břemeno, bude zpravidla na místě odeprít jí na základě soudního uvážení dobrodiní osvobození od soudních poplatků, bude-li model jejího fungování založený vědomě na tom, že určitý typ obvyklých nákladů na svoji činnost, s jejichž vynakládáním vzhledem k povaze této činnosti musí zásadně počítat, eliminuje tím, že své poměry (tedy způsob vyřizování činnosti a financování potřeb) nastaví tak, aby delší dobu setrvala ve stavu bez dostatečných prostředků. Přesně taková situace by nastala u občanského sdružení zabývajících se účastí ve správních a soudních řízeních zejména v oblasti ochrany životního prostředí či kulturních nebo urbanistických hodnot, které by administrativní a odbornou agendu s tím spojenou zajišťovalo prací svých členů či příznivců anebo účelově vázanými příspěvky (granty apod.) nepoužitelnými na úhradu soudních či správních poplatků, avšak spoléhalo na to, že vzhledem k nedostatku majetku bude vždy od těchto poplatků osvobozováno. Nutno si totiž uvědomit, že § 36 odst. 3 s. ř. s. stanoví výjimku z pravidla – soudní poplatky jsou účastníci řízení z dobrých důvodů (zejména kvůli omezení podání k soudům na ta, která jsou skutku vážně míněna, a kvůli částečnému krytí nákladů na fungování justice) zásadně povinni platit a pouze výjimečně mají být od této povinnosti osvobozeni. Výše uvedený model fungování právnické osoby ovšem ratio uvedeného ustanovení zcela popírá, činí-li v jejím případě z výjimky pravidlo, a snaží se tedy zákonodárcem stanovené pravidlo eliminovat.

Nebudou-li tedy pro výše popsaný model fungování právnické osoby existovat zvláštní legitimní důvody, nutno jej zásadně považovat za zneužití práva daného ustanovením § 36 odst. 3 s. ř. s. Soud proto dobrodiní plynoucí z uvedeného ustanovení za takové situace zpravidla odeprě. (...) Smysl a účel institutu osvobození je dostatečně zřejmý – umožnit přístup k soudu i těm, kteří z objektivních důvodů (a nikoli proto, že se vědomě a záměrně do takové situace dostali) nemají prostředky na hrazení určitých nákladů soudního řízení.

Zákonodárce by tedy zřejmě mohl (právě s ohledem na ústavní legitimitu podpory občanské společnosti, vyjádřenou v preambuli Ústavy) na základě svého uvážení takové zákonné zvýhodnění zavést, např. osobním osvobozením určitého typu právnických osob od soudních poplatků (třeba obecně prospěšných společností a nadací a nadačních fondů) či kombinací věcného a osobního osvobození. Stejně tak by ale naopak mohl ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. (či § 138 odst. 1 o. s. ř.) formulovat podstatně přísněji, například zavedením „subjektivní stránky“ jako doplňkového kritéria ke zkoumání objektivní nemajetnosti účastníka. Zákonodárce však ani jedno, ani druhé neučinil. Za takové situace je nutno vykládat ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. v souladu s jeho dikcí i s jeho účelem, přičemž oba výklady směřují k závěru, že právnická osoba

vystupující jako obhájce veřejného zájmu nemůže být jen pro tuto svoji vlastnost oproti ostatním právnickým osobám v právu na přístup k soudu zvýhodněna, a to ani v případě, že by ji opravdu bylo lze z politologického hlediska považovat za součást občanské společnosti (body 25 až 28, 30).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že na zde projednávanou věc je třeba zcela aplikovat závěry právě citovaného klíčového usnesení rozšířeného senátu, což ostatně obsáhle a výstižně učinil rovněž městský soud v kasační stížnosti napadnutém usnesení. Stěžovatel, který v předmětné věci žádá o osvobození od soudních poplatků, je občanským sdružením, přičemž mezi základní cíle tohoto sdružení podle jeho stanov patří chránit přírodu a krajinu, poskytovat obecně prospěšné činnosti v oblasti ochrany životního prostředí, vyhledávat, aktivizovat a podporovat síly k naplnění tohoto cíle, rozvíjet aktivity za účelem ochrany a zlepšení životního prostředí v Písku a zaměřit svou činnost na ochranu zeleně a architektonického odkazu předků v Písku a okolí. Mezi obvyklé formy jeho činnosti náleží též účast ve správních a soudních řízeních, týkajících se jím prosazovaných zájmů a cílů. To je zjevné jak z vyjádření stěžovatele v tomto řízení, tak i z dřívější rozhodovací činnosti zdejšího soudu, když stěžovatel pravidelně vystupuje jako účastník řady řízení u něj vedených. Poplatky spojené s účastí na soudních řízeních proto představují obvyklé náklady spojené s aktivitami stěžovatele, přičemž stěžovatel se vědomě snaží tento typ obvyklých nákladů na svoji činnost eliminovat tak, že vzhledem ke svým poměrům očekává, že bude od soudních poplatků systematicky osvobozován.

Nelze než konstatovat, že stěžovatel dlouhodobě realizuje jeden ze základních zájmů (cílů), pro který byl založen a který je předmětem jeho činnosti, aniž by ovšem byl schopen takové fungování zabezpečit ze zdrojů, které má k dispozici. Model jeho fungování je záměrně založen na tom, že určitý typ obvyklých nákladů na svoji činnost, s jejichž vynakládáním vzhledem k povaze této činnosti musí počítat, eliminuje tím, že své aktivity a jejich financování nastaví tak, aby delší dobu setrval ve stavu bez dostatečných prostředků. Spoléhá se na to, že vzhledem k nedostatku majetku bude od soudních poplatků vždy osvobozován. To je ovšem v rozporu s koncepcí § 36 odst. 3 s. ř. s., jak byla tato vymezena v citovaném usnesení rozšířeného senátu. Nelze pak než uvést, že v předmětné věci nejsou pro popsání model fungování, který je stěžovatelem rovněž otevřeně deklarován, dány zvláštní legitimní důvody, je proto nutno jej považovat za zneužití práva daného ustanovením § 36 odst. 3 s. ř. s., jak ostatně konstatoval i městský soud, a nelze než dobrodiní plynoucí z osvobození od soudních poplatků stěžovateli odeprít, ačkoliv stěžovatel prokázal, že nemá dostatek finančních prostředků.

Toliko na okraj Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud nebyl oprávněn zkoumat, tím méně stěžovatele instruovat, jakým způsobem by měl zdroje pro soudní řízení generovat, jak stěžovatel městskému soudu vytýká. Ve výše uvedeném klíčovém usnesení rozšířený senát k této otázce konstatoval, že ustanovení § 36 odst. 3 věty první s. ř. s. *nelze vyložit jinak než jako pravomoc soudu k prověření objektivní situace (zjištění, zda účastník má, anebo nemá dostatečné prostředky), nikoli však jako pravomoc k prověření, z jakých příčin se tak stalo (tj. k prověření „subjektivní stránky“ nemajetnosti). Příčiny nemajetnosti jsou totiž pro rozhodnutí o osvobození od soudních poplatků zásadně irrelevantní, neboť zákonodárce je jako kritérium pro posouzení nestanoví (bod 20).*

Jako irelevantní je Nejvyšší správní soud nucen označit rovněž námitku stěžovatele, totiž že pokud by správní orgány neporušovaly zákony a ostatní právní předpisy, nemusel by se stěžovatel vůbec domáhat nápravy u správního soudu. Nelze podle něj připustit, aby byla zakotvena povinnost placení soudního poplatku ve prospěch státu, když stěžovatel se domáhá nápravy porušování zákonů právě ze strany orgánů státu. Takovou argumentaci nelze než označit za účelovou a zkreslující, když vybíráním soudních poplatků je pokrýván toliko zlomek nákladů na fungování justice. Její činnost a financování pak není žádným způsobem provázáno s realizací kompetencí správních orgánů, jejichž rozhodnutí jsou stěžovatelem napadána a u nichž nelze předem – před vydáním pravomocného soudního rozhodnutí – předjímat výsledek přezkumného řízení.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Městského soudu v Praze, jakož i veškeré spisové dokumentace k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. za použití ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. prosince 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu